

vor Alliance end den fortjener. Jeg vil være beskeden med Hensyn til vor Sammenslutning og blot sige, at den har frembragt en af de mange Veje som leder til Kvinde-Frigørelsens Rom. I de svunde fem Aar har vor Organisation været i Stand til mangt et Sted at give Styrke til den Svage, Mod til den Frygtsomme, Tillid til den Tvivlende, og jeg troer den har givet noget af en aandelig Løftelse til hvert Lands Kamp. Den har bestandig lagt et Pres paa Dannelsen af nye Nationale Forbund, og med en saa god Virkning, at vor Opraaben af Nationerne idag er udvidet fra 8 til 18. Den har stimuleret Væksten af andre Nationer, og jeg troer, den har været en Spore til øget Aktivitet over hele Linien.

Den har forsynet os med et stærkt tiltrængt Medium til Udveksling af Nyheder og Indberetninger, og paa denne Dag arbejder intet Lands Suffragister isoleret og énsomt, men Arbejderne i hvert Land kender til »Arbejderne i Vingaarden« i hvert af de andre Lande, saa vel som deres Metoder, deres Bevæggrunde og Karakteren af hvert af Landenes Opposition. Vort Forbund har været i Stand til at rette mange af de ondskefulde Forfalskninger, som saa vedvarende og mysteriøst cirkulerer i alle Landes Presse angaaende Virkningerne af Kvindestemmeret i Ny-Zeeland, i Australien og i Forenede Stater. Dette er nogle af vor Internationale Alliances baade Formaal og Virkninger, som maa anbefale den til de praktisk Sindede. Men der er mange af os, som har følt Virkningerne af en Kraft, som er uendeligt hævet over dette. Det er den Opdragelse, som vor Sammenslutning har givet os alle til Erkendelsen af Betydningen, Storheden, Ophøjetheden af vor egen Bevægelse. Noget af dette kendte vi iforvejen, men der er forundt os en dybere Indsigt, en klarere Vision. Vi er løftede over den dumpe Kamp hos hver Nation til en Erkendelse af, at vor Bevægelse er udgaaet fra Evigheden. Dygtigt og vedholdende arbejder hver og én af os i vort eget Land, men vi arbejder med den Bevidsthed, at bagved os ligger hin mystiske, almægtige, guddommelige Evolutionens Lov, som lige fra Begyndelsen har tvunget det menneskelige Samfund til vedvarende at modtage nye Rettigheder og nye Friheder, endog om hint Samfund er veget tilbage i Skræk for hvert nyt Eksperiment og haardnakket har klynget sig til de Omgivelser, med hvilke de var bedst kendte. Vi er blevne døbt i den tyvende Aarhundredes Aand, som Verden kalder Internationalisme; det er en Følelse, som ligner Kærlighed, Religion eller Patriotisme, som man maa erfare snarere end beskrive i Ord. Under Indflydelsen af denne nye Aand, forstaar vi, at vi ikke er indrullerede til Arbejdet for vort eget Land alene, men at der foran os strækker sig den Opgave at emancipere Kvinderne i den civiliserede Verden. Endnu mere, siden det i Fremtidens Lov er skrevet, at det uciviliserede Land er bestemt til at blive civiliseret, er vort Arbejde ikke afsluttet, førend Kvinderne i hele Verden er blevne befriede fra hin Forskellighed og Uretfærdighed, som de i ethvert Land er hjem-søgte af ifølge Lov og Skik. Denne nye Aand gaar over alle vore Linier og er be-

stemt til at naa enhver nok saa skjult lille Landsby i vore forbundne Lande, og der vil den hviske Haab og Mod og Forstaaelse til hver Kvinde, som har antaget sig vor Sag.

Vi forbereder os til Arbejde — strengt Arbejde. Vi er begyndt med at løse vore mest irriterende Problemer. Vi har fundet en tilfredsstillende Løsning for Definitionen af »en Nation«. Det er et Land, som besidder Myndigheden til at kunne frigøre sine Kvinder. Vi er blevne i Stand til at finde det fælles politiske Program, om hvilket alle Suffragister kan staa samlede; det er den Frihed, vi giver Arbejderne i hvert Land til at sikre sig Kvindestemmeretten i det Land paa samme Vilkaar, som Stemmeretten enten er, eller kan blive, for Mænd. Vi troer paa Nationernes Autonomi (Selvlovgivning), og vi blander os ikke i nogen af vore Medforbundnes Kamp eller Rettigheder eller Metoder. Desuagtet har vi mobiliseret en International Armée; vi er Allierede fra 18 Nationer, hvervede for Livstid i Kvindesagen for Alverdens Kvinder. Vore Soldaters Hjerter er overalt fyldte med Glæde og Haab og Vished om Sejren. Fra vore 18 medforbundne Nationer — og vi maa lægge Island og Østerrig til, hvor en kraftig Bevægelse skrider fremad — har vi ikke set fjerneste Tegn paa Modløshed i de Beretninger, som er sendte til vor Kongres.

Det er sandt nok, at vi maa indrømme, at der har været noget af en Reaktionsaand i to af vore Nationer. Den ene af disse er Rusland. Da vore russiske Søstre gik ind i vor Alliance i 1906 var der en midlertidig Stilstand i den russiske Regerings Undertrykkelse, og en Bevægelse for Filantropi, Opdragelse og Reform — sammensparet i lange Tider — sprang frem som Svampe over hele Kejserriget i en eneste Nat, og Folkets Hjerter blev fyldt med det Haab, at Frihedens Tid nu var inde. Men dette Pusterum var kortvarigt, og straks begyndte atter den gamle Udvandring af Landsforviste til Sibirien; Efterspørgslen om Skafotter hørtes igen, og Hængning for mindre Brøder og for slet ingen Brøder fandt vedvarende Sted. Den Mand eller Kvinde, der havde talt altfor højt om den Frihed, som Verden engang skal erkende for at være den medfødte Rettighed af hvert menneskeligt Væsen, blev paa en mystisk Maade tystnet. Politiet har nu modtaget Ordre, om at det maa aabne alle Breve, som enten kommer til Rusland eller sendes ud fra Rusland. Depêcherne er under Censur, saa at vi ikke faar Sandheden at vide; Møder er i det Hele taget forbudte. Regeringen udgiver en Rapport om, at Freden raader, og at Folket er tilfreds. Dog har der i de sidste tre Aar været exekveret 3,500 Dødsdomme og Størstedelen heraf for Brøder, som i andre Lande skulde være blevne straffede som ringere Forsyndelser, eller ialfald som Handlinger, der i intet andet Land skulde regnes for en Krænkelse af den offentlige Orden. Ikkedestomindre arbejder vore Kvinder i dette Land, og der er Tegn paa Fremskridt. I det sidste Aar har Ruslands Kvinder for første Gang i Historien indkaldt og afholdt en stor Kongres. Det er sandt nok, at Regeringen tiltrods for dens absorberende Pligter med at ordne Landsdelenes Styrelse og Undersaatternes Tanker

og Meninger, fandt Tid til at lade Programmet undergaa en saa vidt dreven Censur, saa at ethvert Emne, som Kvinderne mest ønskede fremført, blev udeladt. Det er sandt nok, at den forbød Kongressen at indbyde enhver Fremmed til at overvære Mødet, og videre blev det fastslaaet, at skulde nogen Fremmed tiltrods for den manglende Indbydelse komme, skulde ingen Tilladelse gives til, at Vedkommende bragte den mindste lille Hilsen til Kongressen. Trods alt dette sad Hundreder af Kvinder saammen i Kongressen i en hel Uge, og St. Peterborgs Presse saavelsom Provindsernes fyldtes med Nyt fra det underfulde Fænomen: en Kvindekongres! Folket var forundret over den Duelighed og Intelligents, der aabenbares hos Kvinderne. Netop ved dens Afslutning, lige i sidste alleryderste Øjeblik af dens sidste Dag, rejste en Kvinde sig og fremførte en Resolution angaaende den Ting, som er det mest saarbare Punkt i Rusland nemlig: *Fordommelsen af Lærersstraf*. Paa engang stod det store Auditorium op og med heftig Svingen af Hatte og Lommeørklæder, Haandklap og Tilraab, blev denne Resolution enstemmig vedtaget i det Øjeblik, den knap endnu var fremsat, og denne Handling kom saaledes bag paa Politiet, der skulde overvaage Mødet, at alt var forbi før det vidste, hvad der var hendet.

Da disse Kvinder, der var opflammede af den Aand af Hjælpsomhed og Haab, som de havde modtaget i St. Petersborg — var komne hjem til deres egne Provindser og bad om Lov til at udgive en Beretning om det Møde, som Pressen havde talt saa meget om, forbød Guvernørerne i de fleste Provindser dem at gøre det. Hver Side i Historien lærer den Lære, at saasnart den frie Tanke og frie Tale er undertrykt, har denne Kendsgerning aldrig undladt at frembringe Oprør, og dog gaar Tyrannerne i Verden — ja endog dem fra det 20. Aarhundrede — med aabne Øjne mod deres eget uundgaaelige Fald. Vi giver vore russiske Søstre vor varme Sympathi og beder dem om at erindre, at Fremskridtet hverken lader en Race eller et Folk i Stikken. Det er utænkeligt, at disse Vilkaar i Rusland længe skal kunne modstaa den stedse mere svulmende Flod for de menneskelige Rettigheder. Saaledes beder vi Eder, Mænd og Kvinder i Rusland, om at være ved godt Mod, thi Befrielsens Dag er nær for Haanden!

I Finland kan der ikke siges at have været Reaktion, men snarere Uheld. For tre Aar siden, da vi ønskede de nylig frigjorte Kvinder i Finland velkommen, var vi selv forbausede — saavelsom hele Verden — over den Skaansomhed, som den russiske Regering aabenbarede mod dette Land. Øjensynligt maa den snart have fortrudt samme, thi det varede ikke længe, før de gamle Vaner af nærgaaende Diktatur atter begyndte, og i tre Aar af deres saakaldte Uafhængighed har der været en bestandig Rækkefølge af opløste Landtdage og Indkaldelser af nye Valg, medens det ulykkelige Folk kun har været i Stand til at sikre sig to Love, som det selv har skabt. Og dog siger jeg til disse Kvinder fra Finland: »Vær ved godt Mod, thi naar først engang Frihedens Aand er født i